

Arrest

nr. 219 635 van 10 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar derde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk haar voorgehouden problemen omwille van haar lidmaatschap bij het RNC en omwille van haar verklaarde verwantschapsband met C.M. Op haar voorgehouden lesbische geaardheid, die in het kader van haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werd geacht, gaat zij niet langer in.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 196 490 van 12 december 2017 wat betreft verzoeksters verklaarde verwantschapsband met C.M. dat de ernst van deze problemen op fundamentele wijze wordt ondergraven door verzoeksters voorgelegde paspoort. De Raad wees ook op verzoeksters verregaande onwetendheid en desinteresse omtrent de context waarin haar familie ingevolge de problemen van de heer C.M. diende te vluchten. In het kader van haar eerste volgend verzoek oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 202 051 van 3 april 2018 dat de afgelegde verklaringen en nieuw bijgebrachte documenten geen nieuwe elementen betreffen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkte trouwens op dat verzoeksters zus M.M.M. niet werd erkend als vluchteling, nu in het beroep tegen haar asielbeslissing van 27 februari 2006 de afstand van geding werd vastgesteld (RvV 10 juni 2011, nr. 62 970). Ook wat de voorgehouden problemen omwille van lidmaatschap van RNC betreft, werd vastgesteld dat het om (i) een erg beperkt engagement gaat, (ii) waarover verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, (iii) een volgens verzoeksters eigen verklaringen bijna onzichtbaar engagement gaat, (iv) waarbij zij geen enkele link kan leggen met haar persoonlijke problemen, (v) waardoor het engagement zuiver als opportunisme kan worden beschouwd.

Op 21 augustus 2018 dient verzoekende partij haar huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming in.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk haar lidmaatschap bij de oppositiepartij RNC en het feit dat haar vader gezocht wordt.

Ter ondersteuning van haar derde volgend verzoek legt verzoekster de volgende documenten neer: een foto van de vluchtelingenkaart van N. M.-G., een foto van een reisvisum voor Zimbabwe, overlijdensakte van haar beide grootouders (opgesteld 14/05/1998), overlijdensakte van haar oom (opgesteld 30/07/2008), 2 registratiebewijzen van UNHCR te Zambia (dd. 13/12/2010 + 13/11/2017), identiteitskaart voor vluchtelingen (nr. 526-00001993), bevestiging van vluchtelingenstatus (dd. 20/04/2007), lidkaart RNC (dd. 04/04/2018), ontvangstbewijs betaling ledenbijdrage RNC (dd. 01/09/2018).

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoekster naar aanleiding van haar volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden.

Verzoekster beroept zich wederom op de band met en problemen omwille van C.M., haar vader, die gezocht zou worden door Interpol. Reeds in het kader van haar eerste verzoek oordeelde zowel de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, nog los van de vraag naar het al dan niet geloofwaardige karakter van haar verklaarde verwantschapsband met C.M., blijkt dat de geloofwaardigheid van de hieraan gekoppelde vrees van verzoekster op fundamentele wijze wordt ondergraven door het aan haar afgeleverde paspoort door de Rwandese autoriteiten alsmede door haar verregaande onwetendheid en gebrek aan interesse omtrent de context waarin haar familie ingevolge de problemen van deze persoon diende te vluchten.

Verzoekster legt registratiebewijzen voor van de UNHCR. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster, hoewel uit de registratiebewijzen blijkt dat haar familie, waaronder verzoekster en haar vader C.M., op 18 april 1997 geregistreerd werd, eerder verklaarde dat haar familie in 2002 Rwanda verlaten heeft (notities persoonlijk onderhoud van 20 juni 2017, p. 5). Verzoekster bevestigt haar verklaringen ten overstaan van het CGVS en specificeert dat haar broer en vader op 18 april 1997 naar

Zambia zijn gevlucht en dat zij met haar moeder en zus in 2002 aankwamen. Zij legt uit dat de UNHCR maar een dossier heeft voor de hele familie en stelt dat de UNHCR normaal heeft moeten noteren dat zij in 2002 zijn toegekomen. De Raad acht het niet ernstig dat verzoekster haar niet in overstemming te brengen verklaringen met de documenten van de UNHCR tracht te vergoelijken door te stellen dat de UNHCR een fout gemaakt heeft. Dat de UNHCR overigens slechts één dossier hanteert voor de hele familie en daarom de eerste datum van aankomst heeft vermeld, kan evenmin worden aangenomen daar uit het document valt af te lezen dat per gezinslid de aankomstdatum apart vermeld wordt. In casu blijkt uit het registratiebewijs van de UNHCR d.d. 13 december 2010 dat verzoekster en haar ouders allen op 18 april 1997 geregistreerd werden.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster omtrent haar contacten met haar vader verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de door haar voorgelegde documenten. Verzoekster betwist dit niet doch legt uit niet over haar contacten met haar vader te hebben verteld uit schrik dat haar vader hierdoor problemen ging hebben. Haar betoog rechtvaardigt echter niet leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

Hoe dan ook, deze registratiebewijzen van de UNHCR vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoeksters vorige verzoeken dat geen geloof wordt gehecht aan de vrees die verzoekster inroept ten gevolge van haar verwantschapsband met C.M. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg d.d. 16 oktober 2018 bijgebracht bij aanvullende nota van 15 november 2018 waarbij de akte van bekendheid ter vervanging van de geboorteakte van verzoekster werd gehomologeerd evenmin.

Dat C.M. heden niet gezocht wordt door Interpol, neemt inderdaad niet weg dat hij, zoals blijkt uit de documenten die verzoekende partij in het verleden heeft bijgebracht, in het verleden op verschillende lijsten is opgedoken. Doch, wat deze lijsten betreft werd in het kader van haar eerst volgend verzoek onder meer opgemerkt dat alles wat zij weet over C.M. niet van hem komt, maar van het internet en zij geen persoonlijke link weet aan te tonen. Verzoekster slaagt hier heden, met het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen nog steeds niet in.

Wat betreft de neergelegde overlijdensaktes, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat deze zich niet uitspreken over de doodsoorzaak. Verzoekster legt uit dat haar grootouders zijn vermoord wegens hun zoon C.M. en haar oom gevangen werd genomen omdat hij de broer van C.M. was, doch dit kan geenszins uit de overlijdensaktes worden afgeleid. Verzoeksters toont derhalve niet aan dat haar grootouders en oom zijn gestorven in die omstandigheden zoals zijn beweert.

Verzoekster volhardt verder tevens in haar politiek engagement, doch reeds in het kader van haar vorige verzoeken werd door zowel door de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat haar engagement zuiver als opportunistisch kan worden beschouwd. Louter in het bezit zijn van een lidkaart van de RNC of het betalen van lidgelden wijzigt dit gegeven niet.

Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar huidig derde volgend verzoek asielaanvraag bijbrengt, te weten een foto van de vluchtelingenkaart van N. M.-G., een foto van een inreisvisum voor Zimbabwe, een Zambiaanse identiteitskaart voor vluchtelingen en een bevestiging van de vluchtelingenstatus door het Zambiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 20 april 2007, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, voert verzoekster geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormeld artikel, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 februari 2019, geeft de raadvrouw van verzoekende partij aan dat haar cliënt vertrokken is en zich niet meer in België bevindt. Verzoekende partij heeft derhalve geen belang meer bij het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS